THE DIDACTIC, ORGANIZATIONAL, SCIENTIFIC AND CULTURAL ACTIVITY OF OVIDIU DRIMBA IN ITALY

Maria-Laura Milian (Duluş)
PhD. student, University of Oradea

Abstract:In Torino, besides the teaching activity, Ovidiu Drimba also carried out an intensive activity of disseminating the Romanian civilization and culture, by organizing various exhibitions (art, photography, ethnography, contemporary painting), through conferences, articles, musical auditions, radio broadcasts, scientific communications, held in different cities in Europe.
All activities are included in annual reports of didactic, organizational, cultural and scientific activities, including perspectives, deficiencies and proposals.
The didactic activity involved the teaching of a general course, consultations, the organization of study scholarships, monthly and bachelor's examination sessions, individual consultations and guidance of students in the preparation of bachelor theses. He also had a didactic-scientific collaboration with other departments from different universities.
Regarding organizational activity, he coordinated the current general works of the Institute: administrative, accounting, secretarial and procurement. And the cultural activity was a rich one: conferences with projections, documentary film evenings, photo exhibitions or works of different authors. During the period he taught in Torino and Milano, among scientific activities are also included the publishing of books and articles.
Italy was for Ovid Drimba the land of the highest achievements. Due to his involvement in various activities in Italy, Ovidiu Drimba, the teacher, had become an ambassador of Romanian spirituality.

Keywords:Ovidiu Drimba, activity, culture, literature, history

Începuturile studierii limbii, literaturii şi culturii române în cadrul Universităţii din Torino datează din a doua jumătate a secolului al XIX-lea şi sunt legate de numele şi activitatea diplomatică (şi culturală) a lui Vasile Alecsandri şi a lui Giovenale Vegezzi Ruscalla, profesor, publicist, om politic şi diplomat italian.[1]

În 1859, importantul act politic reprezentat de Unirea Principatelor Române avea nevoie de o recunoaştere internaţională din partea Marilor Puteri. În acest sens, s-a demarat o intensă activitate diplomatică, în cadrul căreia Ministrul de Externe, Vasile Alecsandri, a fost însărcinat de principele Alexandru Ioan Cuza să înceapă o serie de misiuni diplomatice în Italia pe lângă

[1] cf. Harieta Topoliceanu, ***Tradiţia studierii limbii şi literaturii române la Universitatea din Torino: scurt istoric al celei mai vechi catedre de limba română din afara României***, în volumul ***Statutul ştiinţific al limbii române în universităţile străine – catalizator al lingvisticii şi literaturii româneşti***, coordonat de Mihaela Secrieru, Octavian Gordon, Emilia Parpală, Iaşi, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza" Iaşi, 2012, p. 232

regele Victor Emanuel al II-lea şi pe lângă Preşedintele Consiliului de Miniştri, contele Cavour. Ca urmare a reuşitei acestor acţiuni diplomatice şi în semn de recunoştinţă pentru primirea de care s-a bucurat în Italia, Cuza a reuşit să convingă Parlamentul român să voteze o lege care – sub rezerva obţinerii acordului Guvernului italian – să prevadă înfiinţarea unei catedre de limbă, literatură, istorie şi cultură română la Universitatea din Torino al cărui titular urma să fie retribuit de Statul român. Alegerea lui Giovenale Vegezzi Ruscalla pentru ocuparea acestui post de profesor nu a fost întâmplătoare. Acesta călătorise în 1830 în Transilvania şi după întoarcerea în Italia începuse să se dedice cu pasiune studierii limbii române şi susţinerii cauzei Principatelor (în calitatea sa de funcţionar din cadrul Ministerului de Externe italian). Drept urmare, în 1863, Giovenale Vegezzi Ruscalla ajunge să ţină primul său curs la Universitatea torineză, intitulându-l ***Prolusione al libero corso di lingua, letteratura e storia rumana nella Reggia Università di Torino, detta il 15 dicembre 1863***.[2] Textul acestui curs inaugural avea să fie tipărit în acelaşi an, la Torino, la tipografia Derossi e Dusso. În felul acesta începe tradiţia studierii limbii şi culturii române la Universitatea din Torino, catedra de română de aici devenind astfel prima catedră de limbă română din afara României. Giovenale Vegezzi Ruscalla a fost titularul cursului de limbă română până în anul 1879, timp în care s-a dedicat cu entuziasm şi pasiune atât activităţii didactice – ţinând cursuri de istorie, limbă, literatură română – cât şi unei intense activităţi publicistice de promovare a culturii şi a legăturilor culturale cu Ţările Române.

După moartea sa, predarea limbii române la Universitatea din Torino va fi întreruptă, cursurile de română urmând a fi reluate abia în anii 30 de către profesorul Mario Ruffini, care va fi titularul Catedrei de limbă şi literatură română (pe poziţia de *professore incaricato*, potrivit nomenclaturii italiene) până în anul 1967. În perioada în care profesorul Ruffini a predat cursul de literatură română, la Universitatea din Torino a fost înfiinţat, în baza acordului guvernamental dintre Italia şi România, un lectorat de limbă română (1965), primul lector trimis de guvernul român fiind profesorul Ovidiu Drimba. La scurt timp după numirea acestuia pe post, ca urmare a deciziei Facultăţii de Litere şi Filosofie, catedra de română (ca de altfel şi celelalte catedre de limbi străine din cadrul facultăţii) a primit denumirea de „Institut" (*Instituto di lingua e letteratura romena*), iar profesorul titular al disciplinei Limbă şi literatură română (*professore incaricato*) a fost desemnat Ovidiu Drimba, ocupând această poziţie timp de peste un deceniu (1965-1976).

Ovidiu Drimba a apreciat mereu literatura, arta, cultura şi civilizaţia italiană. Astfel, în 1937, la 18 ani, publica în "Gazeta de Vest" eseul ***Croce şi estetica artei****, urmat de alte eseuri, studii şi articole:* ***Recitind un demoniac: Giovanni Papini*** *(1939),* ***Ceva despre Pirandello*** *(1940),* ***Literatura italiană azi*** *(1940),* ***Stilul în cultura italiană*** *(1941),* ***Spiritul culturii italiene*** *(1949) etc. Va ajunge să vadă Italia abia la 49 de ani şi, tot atunci, iese pentru prima oară din ţară. Universitatea din Torino îl va invita, cu insistenţă să preia conducerea Catedrei de Limba şi Literatura Română. Mario Ruffini, înainte de pensionare, îşi exprimă dorinţa ca Ovidiu Drimba să îi urmeze. Consiliul profesoral acceptă în 1966, de asemenea şi Ministerul Instrucţiunii Publice Italiene, însă răspunsul de la Bucureşti întârzia să apară. Doar în 1968 a reuşit Ovidiu Drimba să plece împreună cu soţia la Torino.*

[2] Idem, pp. 232-233

Ovidiu Drimba a susţinut o intensă activitate în Italia, după cum mărturiseşte: „Acolo, în zece ani şi jumătate, a trebuit să fac raport de activitate anual, la Ministerul Învăţământului şi la Ministerul de Externe, care are aproximativ 120 de pagini."[3]

La Torino, paralel cu activitatea didactică, a desfăşurat şi o intensă activitate de difuzare a civilizaţiei şi culturii româneşti, prin organizarea a numeroase expoziţii diverse (de artă, de fotografii, de etnografie, de pictură contemporană), prin conferinţe, articole, audiţii muzicale, emisiuni radiofonice, comunicări ştiinţifice, susţinute în diferite oraşe din Europa.[4] *Materialele erau aduse din ţară, dar primăria fiecărei localităţi făcea organizarea. Când se vernisa la Milano o asemenea expoziţie, erau invitaţi episcopi, cardinali şi primarul oraşului, adică participau somităţi ale oficialităţii. Toată activitatea este cuprinsă în rapoarte anuale ale activităţii didactice, organizatorice şi de relaţii internaţionale, culturale, ştiinţifice, cuprinzând şi perspective, deficienţe şi propuneri. Fiecare activitată este detaliată în anexe, Ovidiu Drimba reuşind să adune diverse materiale într-o cartotecă ce cuprinde zece volume.*

Astfel, dincolo de activitatea didactică de bază, extrem de încărcată, a ţinut prelegeri la Universitatea „Cattolica" din Milano şi la Institutul de Etnografie din Torino. Profesorul s-a străduit să organizeze şi să doteze „Instituto di Romeno" cu tot ce e necesar. N-a avut odihnă până când n-a rezolvat problema fondurilor necesare dotării bibliotecilor a 16 institute universitare şi ştiinţifice cu reviste şi cărţi româneşti. A organizat expoziţii foto la Torino, conferinţe în mai multe oraşe din Italia, iar în cadrul Muzeului de Antropologie şi Etnografie din Torino, a reuşit să creeze un sector românesc.

Rămân pilde acţiunile sale de popularizare a României, în cadrul a numeroase licee italiene, dar şi cele de la Muzeul de Ştiinţă şi Tehnică „Leonardo da Vinci" din Milano. A bătut la porţile unor edituri, propunându-le tipărirea unor cărţi valoroase din România. Editura „Bulzoni" din Roma a publicat, în limba italiană, volumul ***Ovidio, la vita, l'ambiante, l'opera***, în anul 1972. A intervenit de multe ori pentru trimiterea în ţară a unor personalităţi italiene, pentru a susţine conferinţe, pentru schimburi interuniversitare sau pentru crearea a două posturi de profesor de limba şi literatura română, la alte Universităţi din Italia. Nu i-a fost indiferent modul cum monografiile italiene prezintă România, oferind sprijin documentar şi material ilustrativ necesar. A făcut prezentă arta românească, colaborând cu instituţii culturale şi galerii de artă. Fără să uite şi propria sa misiune: continuarea operei începute în ţară. A definitivat şi publicat volumul III din ***Istoria literaturii universale***, pregătind baza documentară pentru volumul următor. I-au venit în ajutor şi mari personalităţi ale culturii române, stabilite în străinătate, între care şi George Uscătescu. A scris în limba italiană articole privind cultura română şi a determinat, în acest scop, deplasarea unor ziarişti italieni în România. Pentru o bună comunicare cu cititorii italieni, a tradus în italiană volumul său despre Ovidiu şi a scris despre arta religioasă în România, în revista ***Renovacion***, care apărea la Salamanca.

---

[3] Maria-Laura Duluş, ***Când aveam o nelămurire, mă lămurea Lucian Blaga, prin scris…*** (interviu Ovidiu Drimba) în ***Document şi literatură***, Oradea, Editura Universităţii din Oradea, 2013, pp. 153-154

[4] cf. Ioan Derşidan, ***Ovidiu Drimba – perspectiva comparatistă şi enciclopedică***, în ***Viziera cavalerului***, Biblioteca Revistei „Familia", Editura Universităţii din Oradea, 2008, p. 312

A susţinut cursuri tematice de istorie politică şi culturală, alegând teme ca Literatura română în secolul XX (până la „Junimea"), subliniind relaţiile cu literatura universală şi, în special, cu literatura italiană. Rămân însă şi azi interesante tezele de licenţă ale studenţilor[5]: *Poeziile în limba franceză ale lui Al. Macedonski* (Mario Garrone), *G. Călinescu, romancier* (Giuseppe Ansaldi), urmate de *Călători români în Italia* (Francesco Altieri), *Duliu Zamfirescu şi scriitorii italieni, Începuturile literare ale lui Eugen Ionescu* (Robert Tosca) etc.

La 9 iulie 1974 au avut loc manifestările prilejuite de împlinirea a şase veacuri de la încetarea din viaţă a lui Francesco Petrarca. D. C. Zeletin a rămas impresionat cât era de cunoscut în lumea personalităţilor intelectuale italiene: „reprezenta o cultură complexă şi adâncă, reprezenta puntea dintre două latinităţi, în vremuri când ţara noastră încă se resimţea de presiunile, mai mult mascate decât subtile, dar oricum brutale prin efect, ale slavizării"[6].

Activitatea didactică a presupus predarea unui curs general, consultaţii, organizarea burselor de studii, sesiunile de examene lunare şi cele de licenţă, consultaţiile individuale şi îndrumarea studenţilor în pregătirea tezelor de licenţă, precum şi coordonarea unor teze de licenţă în colaborare cu alte catedre. Susţine şi activităţi para – didactice periodice, prin participări la activitatea didactico – ştiinţifică a altor catedre, lecţii şi seminare, informaţii, indicaţii bibliografice. Două zile pe săptămână avea o activitate didactică normală, la Universitatea Catolică din Milano. De accentuat şi colaborarea didactico – ştiinţifică cu catedre de la alte Universităţi, printre care şi ciclul de lecţii şi seminarii la Universitatea Internaţională din Santander, Spania.

În anul universitar 1972-1973, cursul general de istoria literaturii române a avut ca temă „Junimea". Pe lângă acesta a fost predat şi cursul monografic „Blaga". Având în vedere faptul că frecvenţa a fost facultativă, deoarece studenţii erau şi angajaţi, cursurile erau frecventate discontinuu, de un număr de aproximativ 20 de studenţi. În vederea pregătirii examenului, la cerere, au fost ţinute consultaţii – lecţii recapitulative şi de indicaţii bibliografice. Deşi avea programate două ore de consultaţie pe săptămână, petrecea mai mult timp cu studenţii, zilnic fiind prezent în Institut aproximativ cinci ore. Consultaţiile au avut ca obiect şi informaţii suplimentare asupra literaturii şi culturii româneşti, iar pentru studenţii de la alte specialităţi, informaţii şi referinţe bibliografice diverse. La cursurile de vară de la Sinaia au fost trimişi doi studenţi dintre cei mai buni: Carlo Arrubbio şi Francesco Altieri, cel din urmă având un subiect de literatura română pentru teza de licenţă. La solicitarea profesorului de Istoria Religiilor, Franco Bolgiani, a solicitat o bursă de studii de patru luni pentru Roberto Scagno, care a susţinut în octombrie 1973 o teză de licenţă despre Mircea Eliade, teză completată cu capitole privind scrierile în limba română, în general necunoscute în Occident, ale lui Mircea Eliade.

Conform normelor universitare italiene, avea în fiecare an 10 sesiuni lunare de examene, în decursul cărora se prezenta un anumit număr de studenţi, iar alţii se prezentau în sesiunile din octombrie şi următoarele, promovarea în anul următor nefiind condiţionată de reuşita la un

[5] cf. Constantin Mustaţă, ***Ovidiu Drimba, savantul care a dăruit României cultura lumii,*** Editura Saeculum Vizual, Bucureşti, 2016, p. 170

[6] D. C. Zeletin apud Constantin Mustaţă, op. cit., p. 170

număr fix de examene. Atât examenele generale, cât și cele speciale de limbă, au arătat o pregătire bună a studenților, nota minimă înregistrată fiind 26/30. După examene, studenților le-u fost oferite, în prezența unei comisii formată din patru membri și în funcție de rezultatele obținute: cărți, albume, dicționare, trimise în acest scop de Biblioteca Centrală Universitară.

„După-amiezele culturale române" erau ținute în localul Institutului, unele fiind prezentate de lectorul D. Irimia. Expunerile erau urmate de proiecții de diapozitive sau de audiții de discuri având ca temă, printre altele: „Ideea de republică în istoria și literatura română", „Folclorul obiceiurilor și ritualurilor agrare", „Arhitectura și pictura în epoca feudală".

Profesorul Ovidiu Drimba participa ocazional și la activitatea didactico-științifică a altor catedre: la conferințe, simpozioane, lecții, furnizări de indicații bibliografice din lucrări ale cercetătorilor români. De asemenea, l-a îndrumat pe Franco Altieri în traducerea unor poezii ale lui Lucian Blaga, trimise spre publicare unor reviste.

Pe lângă colaborările cu diverse catedre ale Universității Catolice din Milano, a fost solicitat cu diferite ocazii de profesori ai altor universități: Anceschi din Padova, Erandi din Florența, M. Popescu din Roma, Bronzino din Bari, M. Ostenc din Provence, Uscătescu din Madrid, Sanchez Vaquero din Salamanca etc., pentru diverse informații, indicații bibliografice, fișe, reviste, cărți. Printre aceștia se număra și un fost student din Milano, Cesare Alzati, care a susținut o teză despre Movilești și făcuse mai multe călătorii de studii în România, ajuns profesor la Universitatea din Asmara, Etiopia, unde a ținut un curs de un semestru despre istoria și cultura românească, i-a solicitat o serie de lucrări de bază. Acestea i-au fost trimise, iar, mai apoi, la intervenția profesorului Ovidiu Drimba, i-a mai trimis lui Cesare Alzati trei colete de cărți fundamentale, care să rămână în biblioteca acelei universități.

După apariția în limba italiană a monografiei *despre poetul latin Ovidiu, profesorul a fost invitat de Universitatea Internațională Menendez Pelayo din Santander să țină un ciclu de trei lecții – conferințe, urmate de seminarii, în cadrul cursurilor de Umanități Clasice („Motivele relegării lui Ovidiu*", *„Ambianța tomitană în anii relegării*" și *„Ovidiu în România*"*). Lecțiile, comentate în presă, au fost audiate cu interes (poetul latin este foarte puțin studiat în Spania) atât de profesori universitari și profesori ce predau la liceu, cât și de cursanții licențianți în studii clasice.*

În ceea ce privește activitatea organizatorică,Ovidiu Drimba a asigurat dotarea materială complexă a Institutului: mobilier, fonduri financiare, cărți, diapozitive, materiale diverse de cancelarie etc. De asemenea, a coordonat lucrările generale curente ale Institutului (administrative, de contabilitate, de secretariat, achizițiile etc.).

Au fost asigurate relații permanente cu alte catedre ale Universității, precum și dotarea bibliotecilor diverselor institute universitare și instituții culturale cu lucrări de specialitate, privind istoria, știința, cultura, arta, literatura țării noastre. Au fost donate seturi de cărți, colecții de reviste, albume, discuri, diapozitive, materiale provenind din dubletele bibliotecii Institutului, primite de la profesorul Mario Ruffini, solicitate din țară sau cerute de la Biblioteca Academiei Române din Roma. Aceste Institute și Instituții din Torino (sau din alte țări) sunt: Biblioteca Națională Universitară, Biblioteca Facultății de Litere și Filozofie, Muzeul Risorgimentului, Asociația „Pro Cultura Femminile", Casa de Cultură din Alessandria, *Casa de Cultură din Suzarra-Mantova, Academia Petrarca din Arezzo, Institutul de Pedagogie, Institutul*

de Arheologie, Institutul de Istoria Muzicii, Institutul de Etnografie, Institutul de Dialectologie, Institutul de Istorie Modernă, Facultatea de Ştiinţe Politice, Institutul de Pedagogie (Universitatea din Torino), Institutul de Filologie Romanică, Facolta di Magistero (Universitatea din Roma), Institutul Oriental, Universitatea Pontificia din Salamanca, Biblioteca Universităţii din Asmara, Etiopia.

Profesorul Ovidiu Drimba a reuşit să obţină din ţară abonamente la diverse reviste. Menţionăm colecţia "Buletinului Monumentelor Istorice", care a fost transmisă directorilor următoarelor institute: Institutul de Arheologie, Institutul de Egiptologie, Institutul de Istorie Medievală, Muzeul Risorgimentului, Institutul de Istorie Medievală, Universitatea Catolică din Milano.

În urma scrisorilor de mulţumire şi de apreciere primite din partea destinatarilor şi transmise redacţiei, aceasta a hotărât trimiterea în continuare a revistei în abonament omagial, solicitându-le şi colaborarea.

Activitatea culturalăa lui Ovidiu Drimba a fost şi ea, una bogată.În colaborare cu Asesoratul pentru Învăţământ şi cultură din Alessandria (al doilea oraş din Piemont, după Torino), profesorul Ovidiu Drimba a organizat un ciclu de manifestări culturale dedicate României, care au durat două săptămâni. La inaugurare au fost prezenţi ambasadorul român, consilierul cultural şi ataşatul de presă, primirea oficială fiind deosebit de cordială: vizite la şcoli, întreprinderi, instituţii, prânz oferit de prefect, cină oferită de primar etc.

Manifestările au cuprins o conferinţă a ambasadorului român, organizarea a trei expoziţii („Personalităţi ale ştiinţei şi culturii româneşti", „Arta românească în epoca feudală" şi „Brâncuşi"), vizitate de aproximativ 4000 de persoane, respectiv o conferinţă susţinută de Ovidiu Drimba, iar mai apoi, o seară de filme documentare.

Printre activităţile culturale se numără şi conferinţele publice, urmate de proiecţii de filme documentare sau diapozitive, în mai multe oraşe din Italia şi din Spania. Doar în anul universitar 1972-1973, a susţinut 13 conferinţe despre cultura românească.

Printre activităţile culturale, se numără şi definitivarea enciclopediei dedicate României,

din seria „Enciclopedia dei Popoli di Europa", Milano. Au fost menţinute contacte permanente cu diverse instituţii culturale din Torino (şi Piemont) şi Milano. S-au continuat pe diverse planuri acţiunile în vederea organizării unei săli permanente în cadrul Muzeului Risorgimentului din Torino, ajungându-se aproape de finalizare. Pentru Muzeul de Etnografie a fost trimisă de către I.R.R.C.S. o colecţie de artă populară, care a fost îmbogăţită cu piese obţinute local. Muzeului Naţional al Cinematografiei i s-a donat o colecţie a revistei „Cinema", iar Muzeului Naţional al Cavaleriei din Pinerolo, materiale ilustrative româneşti.

Profesorul Ovidiu Drimba s-a preocupat permanent de asigurarea continuităţii unor acţiuni culturale, în cadrul unor instituţii, unde au fost deja organizate astfel de acţiuni: Muzeul Cinematografiei, Asesoratul pentru Problemele Tineretului, Muzeul de Etnografie Pro Cultura din Milano, Universitatea Catolică din Milano, Municipiul din Alessandria, Casa de Cultură din Mantova – Suzzara etc. De asemenea, în urma unor relaţii stabilite pe parcurs, au fost solicitate organizări de acţiuni (conferinţe cu proiecţii, seri de filme documentare, organizări de expoziţii foto sau cu operă de autori etc.) şi în alte localităţi: Biella, Candello, Colegno, Casale, Lugano.

Acțiunile au fost organizate cu materiale aflate în dotarea Institutului de Română din Torino, a Ascociației Italia – România, precum și cu ajutorul I.R.R.C.S. etc.

În cadrul activității științifice pot fi integrate: documentarea pentru ***Istoria literaturii universale***, apariția în țară a unor volume și manuale, traducerea în limba italiană a monografiei ***Rabelais***.

În perioada în care a predat la Torino și Milano, a continuat publicarea cărților, apărute la editurile din țară, printre care și: ***Istoria literaturii universale***, ***Leonardo da Vinci***, ***Teatrul de la origini până în prezent***, ***Eseuri de literatură străină*** etc. *De asemenea, a publicat articole, care urmăreau, în special, relațiile culturale româno – italiene:* ***El arte religioso en Rumania***, în „Renovación", Salamanca, ano V, nr. 32, 15.V.1972, pp. 5-9, ***O scisoare inedită a lui Petru Cercel în arhivele din Torino***, în „Tomis", VIII, nr. 14, din 25.VII.1973, p. 13 etc.

Cercetările întreprinse în Arhivele de Stat din Torino, au dus la descoperirea unor importante documente privind Țările Române din secolul al XVI-lea: patru scrisori ale lui Petru Cercel către Ducele Piemontului, o notă de cancelarie și o scrisoare a lui Ștefan Petriceicu, unele dintre ele publicate în revista „Tomis". Copii ale documentelor au fost predate și Ambasadorului român din Roma.

În diferite biblioteci, profesorul Ovidiu Drimba a identificat aproximativ 20 de lucrări, volume și articole publicate în Italia, în special din perioada Primului Război Mondial și anii următori. Lista acestora a fost înaintată Institutului de Istorie „Nicolae Iorga" pentru verificarea existenței acestor exemplare în țară.

Ultima parte a rapoartelor privind activitatea desfășurată în Italia face referire la perspective, deficiențe și propuneri. Astfel, consideră că deficiențele au rezultat, în primul rând, din dorința de a cuprinde domenii variate și multiple. În al doilea rând, fondurile alocate Institutului nu erau întotdeauna suficiente, în anul 1973, reducându-se la un sfert, față de anii anteriori. Alte dificultăți au fost generate de faptul că o serie de scrisori trimise diferitelor foruri din țară (conținând solicitări, întrebări, îndrumări, aprobări) au ajuns cu o întârziere care le făceau inoperante, iar altele au rămas fără răspuns. În felul acesta, unele acțiuni, pregătite până la imediata lor desfășurare, au rămas nerealizate. În privința perspectivelor, profesorul considera că certitudinea realizării diferitelor activități depindea de posibilitățile existente ale Institutului (biblioteca, diapozitive, fonduri financiare etc.), precum și de sprijinul instituțiilor din țară sau din Italia: I.R.R.C.S., B.C.U., Ambasada României din Roma, Asociația Italia – România, precum și alte instituții.

Profesorului Ovidiu Drimba îi sunt recunoscute și apreciate eforturile, deoarece:

1. din 1974 este Vicepreședinte al Academiei Internaționale de Științe, Litere și Arte „Leonardo da Vinci" din Roma;

2. din 1978 este Președinte al Centrului Interuniversitar pentru studierea raporturilor dintre Italia și alte țări (Torino);

3. a primit diploma „Membru de onoare" al Societății „Brigata Aretina Amicii dei Monumenti", din Arezzo.

Italia a fost pentru Ovidiu Drimba tărâmul celor mai înalte împliniri. Până atunci, tot ce ştia era rezultatul unor neobosite şi profunde cercetări şi lecturi. Ajuns la Roma sau Milano, la Florenţa ori Veneţia, la Napoli ori Pompei, vizitând Vaticanul, Capela Sixtină şi aproape toate

celebrele muzee, frecvetând marile biblioteci, intrând în anticariatele şi Galeriile de Artă şi în magazinele de muzică, nelipsit din expoziţii şi de la cele mai mari concerte ori spectacole de operă, pentru Ovidiu Drimba lumea frumosului a devenit palpabilă, contopindu-se cu ea, integrându-se analitic şi în antichitatea, Renaşterea, barocul, romantismul şi epoca modernă a artei şi civilizaţiei. A cunoscut, de asemenea, mari personalităţi ale vremii: oameni de cultură, politicieni şi artişti, toate aceste călătorii şi contacte, adăugându-se ca germeni ai viitoarelor cursuri şi cărţi pe care le va ţine şi scrie.

În călătoriile sale, a adunat zeci şi zeci de tratate, albume de artă, encilopedii şi ediţii rarissime din librării şi anticariate. Melomanul şi-a strâns sute de discuri, cu muzică preclasică şi clasică, iar din călătorii, se întorcea cu valiza plină de diapozitive şi cutii cu aparate şi ecrane de proiecţie din cele mai bune. Apoi, a adus de peste tot, suveniruri devenite colecţii de artă, dintre care cea mai dragă fiindu-i vitrina cu tanagre, pe care a donat-o Muzeului de Istorie din Constanţa. Iar prin numeroasele conferinţe şi expoziţii pe care le-a realizat, ipostaza profesorului va fi dublată de cea a ambasadorului spiritualităţii româneşti.[7]

BIBLIOGRAPHY

1. Derşidan, Ioan, ***Ovidiu Drimba – perspectiva comparatistă şi enciclopedică***, în ***Viziera cavalerului***, Oradea, Biblioteca Revistei „Familia", Editura Universităţii din Oradea, 2008.
2. Duluş, Maria-Laura, ***Când aveam o nelămurire, mă lămurea Lucian Blaga, prin scris…*** (interviu Ovidiu Drimba) în ***Document şi literatură***, Oradea, Editura Universităţii din Oradea, 2013.
3. Mustaţă, Constantin, ***Ovidiu Drimba, savantul care a dăruit României cultura lumii,*** Ovidiu Drimba, Bucureşti, Editura Saeculum Vizual, 2016.
4. Topoliceanu, Henrieta, ***Tradiţia studierii limbii şi literaturii române la Universitatea din Torino: scurt istoric al celei mai vechi catedre de limba română din afara României***, în volumul ***Statutul ştiinţific al limbii române în universităţile străine – catalizator al lingvisticii şi literaturii româneşti***, coordonat de Mihaela Secrieru, Octavian Gordon, Emilia Parpală, Iaşi, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza" Iaşi, 2012.

[7]cf. Liviu Tudor Samuilă apud Constantin Mustaţă, op. cit., pp. 224-225